

Arrest

nr. 61 303 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN PARYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 februari 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 februari 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 februari 2011.

1.3. Op 9 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Krojmir, gemeente Lipjan (Kosovo), en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Al geruim tien jaar bent u bevriend met D.(...) B.(...). Zo ging u hem sinds 2000 regelmatig opzoeken aan de faculteit van Prishtinë (Kosovo). Jullie gingen samen naar openluchtfestivals, religieuze feesten en andere festiviteiten. In het najaar van 2008 ontdekte u dat u meer dan louter vriendschappelijke gevoelens koesterde voor B.(...) en stelde u uw homoseksualiteit vast. U werd aangetrokken door zijn manier van spreken, zijn van manier van doen en zijn aangename voorkomen. U wilde steeds meer in zijn aanwezigheid zijn en kreeg de drang om hem te kussen en met hem te vrijen. In november 2009 kwam het tijdens een gesprek tussen B.(...) en u ineens tot een kus en startten jullie een relatie. Tijdens jullie relatie spraken jullie soms af in het centrum van het dorp van B.(...), Pjetershicë (gemeente Shtime, Kosovo), maar jullie zagen elkaar hoofdzakelijk in Prishtinë, waar u de laatste jaren woonde. In Prishtinë gingen B.(...) en u regelmatig eten in één van de restaurantjes aan het Gërmipark, iets gaan drinken en wandelden jullie regelmatig hand in hand door de stad. B.(...) en u werden hierom door andere burgers regelmatig beledigd. Toen uw vrienden te weten kwamen dat u homoseksueel bent, keerden ze u allen de rug toe. Meer zelfs, wanneer u ze later op straat ontmoette, werd u door hen uitgescholden voor vuile homo. Wanneer u uw voormalige vrienden op straat zag, ging u steeds elke mogelijke confrontatie uit de weg. Op 16 februari 2010 kwam ook uw familie uw geaardheid te weten. Na het avondmaal die dag, tijdens het drinken van de thee, vroeg uw vader u in het bijzijn van uw gehele familie of u homoseksueel bent. Tegen de verwachtingen van uw familie in gaf u toe en hoopte u op begrip van hen, echter tevergeefs. Uw familie, en in het bijzonder uw vader, vond dat u hen/hem ten schande bracht en ze konden uw seksuele geaardheid niet aanvaarden. U werd uit uw familie gestoten, en uw vader dreigde ermee dat, indien u wilde blijven leven, u beter Kosovo verliet en zo ver mogelijk weg ging. Buiten uw weten regelde uw vader uw reis en werd u gedwongen te vertrekken. U verliet Kosovo op 19 februari 2010 en kwam op 21 februari 2010 in België aan. De volgende dag diende u in België een asielaanvraag in. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit angst er vermoord te zullen worden. U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 17 maart 2009.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zolas bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de waarachtigheid van uw asielrelaas ondergraven. Zo zijn een aantal van uw verklaringen maar moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen, in het bijzonder wat betreft uw vrees inzake het ontdekken van uw homoseksuele geaardheid door uw familie. Zo verklaarde u enerzijds nooit met B.(...) af te spreken in uw dorp of met andere homoseksuelen van uw dorp (en Kosovo in zijn geheel) te spreken uit angst dat uw familie uw geaardheid te weten zou komen en er u dan misschien erge dingen zouden te wachten staan, maar gaf u anderzijds aan wel regelmatig afgesproken te hebben met B.(...) in zijn dorp dat amper 2 kilometer verderop lag. Gevraagd naar het feit of de familie van B.(...) met diens geaardheid dan geen problemen zou hebben, stelde u dat jullie meestal in het centrum van zijn dorp afspraken en zijn huis wat meer afgelegen lag (CGVS, p. 4-5, 7). Het betreft hier een weinig overtuigend argument daar in het centrum van een dorp er normalerwijze een grotere visibiliteit is dan op meer afgelegen plaatsen. Tevens liep u regelmatig met B.(...) hand in hand door Prishtinë, een gedrag dat zeer moeilijk te verzoenen is met de door u beweerde vrees voor de ontdekking van uw seksuele geaardheid door uw familie, temeer daar u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal liet vallen dat Kosovo klein is en nieuws zich daar snel verspreidt (CGVS, p. 16, 18).

Verder kan wat betreft uw homoseksuele beleving in Kosovo nog vastgesteld worden dat u bijzonder weinig kon vertellen over de homoseksuele gemeenschap in Kosovo. Zo kende u, ondanks dat u er naar op zoek ging, geen ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Prishtinë (of elders). Meer zelfs, u stelde dat dergelijke plaatsen niet bestaan (CGVS, p. 12-13). Één zoekopdracht op het internet zou u nochtans het tegendeel bewijzen. Voorts kan het op zijn minst bevreemdend worden genoemd dat u, gelet op het feit dat u al geruim een jaar voor uw vertrek uit Kosovo ontdekte dat u homoseksueel bent, evenmin op het internet iets opgezocht heeft over organisaties die instaan voor de belangen van homoseksuelen. De Kosovaarse organisaties QESH en Elysium waren u dan ook compleet onbekend (CGVS, p. 8, 12). Ook uw verklaring in Kosovo nooit met andere homoseksuelen te hebben willen praten uit angst voor uw familie en uw leven is weinig aannemelijk daar ze maar moeilijk in overeenstemming te brengen is met het openlijke vertoon van uw relatie in Prishtinë (CGVS, p. 7, 12, 18). Tot slot heeft u sinds uw komst naar België evenmin enige actie ondernomen om u te informeren over organisaties en ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen. Nochtans kreeg u van uw sociaal assistent een brochure van een organisatie in Antwerpen, WESH genaamd. Uw verklaring nog niet naar WESH in Antwerpen te zijn geweest daar u over geen geld beschikt en het Rode Kruis u geen treinticket

gaf, is, gelet op het feit dat u hier reeds een jaar verblijft en u hier af en toe werkte, een weinig overtuigend argument ter rechtvaardiging van uw passiviteit ter zake en is bovendien in tegenspraak met uw verklaring naar België te zijn gekomen om uw homoseksualiteit openbaar te beleven. Daar u op de hoogte bent van het bestaan van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Brugge, de stad waar u reeds een jaar verblijft, gaat uw bovenvermelde verklaring al helemaal niet op. U bracht weliswaar nog naar voor dat u eerst de taal wil leren voor u naar een ontmoetingsplaats voor homoseksuelen zou gaan, maar aangezien uw gebrek aan taalkennis u niet belette hier in België af en toe te werken kan het bezwaarlijk ingeroepen worden voor uw nalaten enige actie ondernomen te hebben het afgelopen jaar ter beleving van uw homoseksualiteit in België (CGVS, p. 12-14).

Wat er ook van zij, uw problemen ten gevolge van uw seksuele geaardheid bleven beperkt tot beledigingen en een eenmalige verbale doodsb bedreiging door uw familie. U werd nooit fysiek aangevallen, noch door uw familie noch door andere burgers. Wat betreft de verbale beledigingen op straat door uw voormalige vrienden en andere burgers moet opgemerkt worden dat dergelijke beledigingen op zich onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven kon u, gelet op het feit dat u op de hoogte was hoe uw vrienden en meer in het algemeen de Kosovaarse maatschappij in vele gevallen over homoseksualiteit denken, zich wel enigszins aan dergelijke opmerkingen verwachten wanneer u uw relatie met B.(...) openlijk beleefde in Prishtinë (CGVS, p. 7, 17-18). Wat betreft het feit dat uw familie u heeft verstoten omdat ze uw seksuele geaardheid niet accepteert en u met de dood bedreigde om er u toe aan te zetten Kosovo te verlaten, dient vastgesteld te worden dat dergelijke problemen van louter interfamiliale aard zijn. Het feit dat uw vader uw reis naar België nog regelde en u tot op heden nog om de veertien dagen contact houdt met uw moeder noopt mij ertoe de ernst van de door uw vader geuite doodsb bedreiging enigszins te relativeren (CGVS, p. 2, 10-11, 14-15). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u voor uw problemen geen of onafdoende beroep kon – of bij eventuele toekomstige problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten, met wie u overigens nooit problemen kende (CGVS, p. 18). Uw verklaring om geen klacht in te dienen, met name omdat de politie u niet altijd en overal zou kunnen beschermen, is geenszins afdoende ter rechtvaardiging van uw nalaten een klacht in te dienen. Immers het bieden van bescherming door de beschikbare veiligheidsinstanties impliceert niet dat u bijvoorbeeld permanent een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd kunnen worden (CGVS, p. 15-16). Verder blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat Kosovo onder het bestuur van UNMIK (voormalige tijdelijke administratie van de VN in Kosovo) een wetgeving inzake antidiscriminatie van hoog internationaal niveau gekregen heeft. Hoewel het niet te ontkennen valt dat een groot deel van de Kosovaarse bevolking homoseksualiteit nog steeds stigmatiseert, blijkt dat het klimaat ten aanzien van homoseksuelen toleranter geworden is. Dit is ondermeer de vrucht van publieke campagnes die homofobie bestrijden. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat als iemand op grond van zijn seksualiteit aan geweld of pesterijen zou worden blootgesteld, de Kosovaarse politie met de steun van EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) – die u evenmin op de hoogte bracht (CGVS, p. 16) –, bereid is om in te grijpen. U heeft echter nooit een klacht ingediend, waardoor de politie dan ook vanzelfsprekend niet kon optreden. Tot slot kan hieraan nog toegevoegd worden dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd.

Het door u neergelegde document is niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw Kosovaarse identiteitskaart staat louter uw identiteit en nationaliteit, die in deze beslissing geenszins worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 18 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van de vluchtelingen van 31 januari 1967 en de algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de

wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onderneemt verzoeker in een eerste onderdeel, met betrekking tot de weigering van erkenning als vluchteling, een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij tracht aan de hand van een opsomming van de voorwaarden zoals opgenomen in de vluchtelingendefinitie aan te tonen dat hij wel degelijk in aanmerking komt om als vluchteling te worden erkend en hij is van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot een onderzoek van de mogelijkheden die hem theoretisch gezien worden geboden, doch te weinig aandacht wordt geschonken aan de realiteit en de werkelijke houding van de Kosovaarse gemeenschap ten aanzien van homoseksuelen.

In een tweede onderdeel, met betrekking tot de weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat op dit punt onvoldoende motivering in de bestreden beslissing werd opgenomen. Verzoeker meent dat er samenhangende en zwaarwegende gronden bestaan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, hij, in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), dreigt op onmenselijke manier behandeld te worden omwille van zijn geaardheid in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en hij geen beroep kan doen op de theoretische bescherming die hem in zijn thuisland geboden wordt.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een attest van de Orde van Advocaten te Brugge – Bureau voor Juridische Bijstand waaruit blijkt dat hij in aanmerking komt voor kosteloze rechtspleging.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn gedrag zeer moeilijk te verzoenen is met de door hem beweerde vrees voor de ontdekking van zijn seksuele geaardheid door zijn familie, (ii) hij bijzonder weinig kon vertellen over de homoseksuele gemeenschap in Kosovo, het voorts op zijn minst bevreemdend kan worden genoemd dat hij, gelet op het feit dat hij al ruim een jaar voor zijn vertrek uit Kosovo ontdekte dat hij homoseksueel is, evenmin op internet iets heeft opgezocht over organisaties die instaan voor de belangen van homoseksuelen, ook zijn verklaring in Kosovo nooit met andere homoseksuelen te hebben willen praten uit angst voor zijn familie en zijn leven weinig aannemelijk is daar ze maar moeilijk in overeenstemming te brengen is met het openlijke vertoon van zijn relatie in Prishtinë en hij sinds zijn komst naar België evenmin enige actie heeft ondernomen om zich te informeren over organisaties en ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen, (iii) wat er ook van zij, zijn problemen ten gevolge van zijn seksuele geaardheid beperkt bleven tot beledigingen en een eenmalige verbale doodsbedreiging door zijn familie, de verbale bedreigingen door zijn voormalige vrienden en andere burgers op zich onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, het feit dat zijn familie hem heeft verstoten omdat ze zijn seksuele geaardheid niet accepteert en hem met de dood bedreigde om hem er toe aan te zetten Kosovo te verlaten problemen van louter interfamiliale aard zijn, het feit dat zijn vader zijn reis naar België nog regelde en verzoeker tot op heden nog om de veertien dagen contact houdt met zijn moeder de ernst van de door zijn vader geuite doodsbedreiging relativeert en bovendien nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij voor zijn problemen geen of onafdoende beroep kon – of bij eventuele toekomstige problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat, hoewel het niet te ontkennen valt dat een groot deel van de Kosovaarse bevolking homoseksualiteit nog steeds stigmatiseert, het klimaat ten aanzien van homoseksuelen toleranter is geworden en de Kosovaarse politie met steun van EULEX bereid is om in te grijpen wanneer iemand op grond van zijn seksualiteit aan geweld of pesterijen zou worden blootgesteld en (v) de door hem neergelegde identiteitskaart enkel zijn identiteit en nationaliteit staft, gegevens welke niet worden betwist.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 maart 2011 (CG nr. 1012070), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat zijn vrees om als homoseksueel ontdekt te worden door zijn familie niet te rijmen valt met zijn gedrag. Hij is van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot deze conclusie komt op basis van zeer beperkte informatie. Volgens verzoeker kan het Commissariaat-generaal onmogelijk oordelen of zijn gedrag in zijn thuisland van dien aard is dat hieruit moet worden afgeleid dat hij geen vrees had voor zijn familie. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn gedrag niet de visu vastgesteld zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij geen vrees had voor zijn familie, aldus verzoeker. Hij benadrukt dat hij duidelijk heeft verklaard dat hij steeds elke confrontatie met vrienden of familie uit de weg is gegaan en hij is van oordeel dat het geenszins vreemd is dat hij en zijn partner, die hij al ruim tien jaar kende, regelmatig afspraken in hun respectieve dorpen. Verzoeker vervolgt dat het bovendien vaststaat dat zijn familie in allerijl maatregelen heeft genomen om hem het land uit te zetten eenmaal zij zijn homoseksuele geaardheid hebben ontdekt.

Met dergelijk betoog komt verzoeker niet verder dan het herhalen van een aantal eerdere verklaringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee worden deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. De Raad wijst erop dat het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gedrag van verzoeker niet de visu heeft vastgesteld niet belet dat hij op basis van verzoekers verklaringen aangaande zijn gedrag wél bepaalde vaststellingen kan doen die de waarachtigheid van verzoekers relaas ondermijnen. Zo wordt terecht opgemerkt dat, waar verzoeker inzake zijn vrees dat zijn familie zijn homoseksualiteit zou ontdekken verklaarde dat hij nooit met zijn vriend B. of met andere homoseksuelen in het dorp afsprak, hij anderzijds wel het risico nam om in een dorp dat op amper twee kilometer van het zijne gelegen was B. te ontmoeten, bovendien in het centrum van het dorp waar de visibiliteit groter was. Voorts is ook de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van oordeel dat het gegeven dat verzoeker en zijn vriend B. geregeld hand in hand liepen in Pristina eveneens moeilijk te verzoenen is met zijn vrees dat zijn familie zijn seksuele geaardheid zou ontdekken. Indien verzoeker daadwerkelijk vreesde dat zijn familie weet zou krijgen van zijn homoseksualiteit, acht de Raad het geenszins overtuigend dat hij in een dorp, op amper twee kilometer van zijn dorp gelegen, in het openbaar afspreekt met zijn vriend en daarenboven in het openbaar hand in hand met zijn vriend wandelt. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten aan die deze overwegingen alsnog in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen.

In zoverre verzoeker meent dat de waarachtigheid van zijn asielaanvraag niet valt of staat met het feit of hij al dan niet openlijk heeft afgesproken met zijn partner, benadrukt de Raad nog dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is het geheel van de vaststellingen van de bestreden beslissing die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.4. Verder is verzoeker de mening toegedaan dat de motieven van de bestreden beslissing dat hij te weinig kennis heeft van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Kosovo en van organisaties die opkomen voor hun belangen, dat het bevreemdend is dat hij verklaarde in zijn thuisland niet met andere homoseksuelen te willen praten en dat hij ook hier in België weinig interesse heeft getoond of actie heeft ondernomen om zich te informeren over organisaties voor homoseksuelen, niet ter zake dienend zijn. Hij repliceert op deze overwegingen dat hij inderdaad geen kennis heeft van organisaties zoals Qesh en

Elysium en stelt dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voorhoudt waar wordt gesteld dat in Kosovo een toleranter klimaat is ontstaan voor homoseksuelen, de enige realiteit is dat homoseksuelen geen plaats hebben in de Kosovaarse gemeenschap, die voor 95% uit moslims bestaat. Verzoeker verduidelijkt dat in de Islam een homoseksuele geaardheid vaak als een seksuele afwijking wordt gezien en dat eenmaal geweten is dat een persoon homoseksueel is, deze wordt beschimpt, beledigd, uitgestoten, aangevallen en in vele gevallen zelfs gedood. Volgens verzoeker betekent het feit dat in Kosovo campagnes worden gevoerd om homofobie te bestrijden niet dat de mentaliteit van de bevolking van de ene dag op de andere is gewijzigd. Dergelijke mentaliteitswijziging is uiterst moeilijk te realiseren aangezien het Islamitische geloof aan de basis ligt van de mentaliteit en het gedrag van de Kosovaarse gemeenschap, aldus nog verzoeker. Voorts vindt hij het niet vreemd dat hij geen kennis had van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen vermits hij zijn partner had, waardoor hij geen nood had om andere homoseksuelen te ontmoeten of met hen te praten. Evenmin vindt hij het vreemd dat hij in België geen opzoekingen heeft gedaan of zich niet heeft geïnformeerd over organisaties die de belangen van homoseksuelen verdedigen. Hij wijst er in dit verband op dat hij thans een jaar in België is en hij nu pas een woordje Nederlands praat en benadrukt dat het voor hem absoluut niet makkelijk is om in een compleet vreemd land aan te komen en er 'zijn draai te vinden'. Hij meent dan ook dat hem niet ten kwade kan worden geduid hier niet onmiddellijk andere homoseksuelen te hebben ontmoet of organisaties te hebben bezocht. Hij ontkent tevens met klem ooit te hebben beweerd dat hij naar België is gekomen om zijn homoseksualiteit openlijk te beleven. Tot slot is hij de mening toegedaan dat het niet aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om te bepalen wat 'normaal' gedrag is als homoseksueel. Hij is gerechtigd om zelf te bepalen hoe hij zijn homo-zijn wil beleven, aldus nog verzoeker.

De Raad benadrukt dat van verzoeker, die zijn asielaanvraag baseert op zijn homoseksuele geaardheid en de daaruit volgende problemen, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zijn homoseksuele geaardheid en beleving aannemelijk maakt, wat gelet op het geheel van de vaststellingen van de bestreden beslissing in casu niet het geval is. De loutere beweringen dat homoseksuelen geen plaats hebben in de Kosovaarse samenleving en dat er misschien wel een toleranter klimaat is ten aanzien van homoseksuelen op papier maar geenszins in de realiteit, kunnen geenszins een verklaring bieden voor de vaststellingen dat verzoeker onwetend is betreffende ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Pristina of elders in Kosovo, alsook betreffende organisaties die opkomen voor de belangen van homoseksuelen. Integendeel, indien er voor homoseksuelen inderdaad geen plaats zou zijn in de Kosovaarse samenleving, zoals verzoeker stelt, acht de Raad het des te meer opmerkelijk dat hij zich nooit enige moeite heeft getroost om informatie in te winnen over organisaties die opkomen voor de belangen van homoseksuelen. Tevens is de Raad van oordeel dat, zelfs indien verzoeker geen behoefte had om andere homoseksuelen te ontmoeten omdat hij een partner had, dan nog kan worden verwacht dat hij op de hoogte was van het bestaan van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Pristina of van organisaties die opkomen voor de rechten van homoseksuelen. Zo verzoeker tot slot meent dat hem niet kan worden verweten in België niet onmiddellijk andere homoseksuelen te hebben ontmoet of organisaties te hebben bezocht omdat het voor hem absoluut niet makkelijk is om in een compleet vreemd land aan te komen en er 'zijn draai te vinden' en hij nu pas, na een jaar in België te verblijven, een woordje Nederlands praat, kan hij evenmin overtuigen. Zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen belette verzoekers gebrek aan taalkennis hem niet in België af en toe te werken zodat dit argument bezwaarlijk kan worden aanvaard ter vergoelijking van zijn nalaten het afgelopen jaar enige actie te hebben ondernomen ter beleving van zijn homoseksualiteit in België. Overigens is het niet geloofwaardig dat indien verzoeker inderdaad een vaste vriend zou hebben gehad, en daardoor geen enkele behoefte voelde om andere ontmoetingsplaatsen van homo's op te zoeken of navraag te doen naar organisaties die zich inzetten voor de rechten van homoseksuelen, hij op het ogenblik dat zijn vader hem zou gedwongen hebben Kosovo te verlaten niet meteen zijn vriend op te hoogte zou hebben gebracht of dat hij, eens in België, er niet alles zou aan gedaan hebben om opnieuw in contact te komen met deze geliefde die hij al tien jaar kende.

2.5.1. Tot slot betwist verzoeker dat de door hem aangehaalde problemen louter inter-familiaal van aard zouden zijn. Hij stelt een ernstige en verregaande aantasting van zijn fysieke integriteit en zelfs de dood te vrezen en voert aan dat het gegeven dat er thans in Kosovo een antidiscriminatiwet bestaat niet betekent dat hij hierdoor daadwerkelijk wordt beschermd. Hij herhaalt dat de houding van de gewone burgers, doch evenzeer van ordehandhavers, in werkelijkheid niet overeenstemt met enige wetgevende bepalingen en dat de discriminerende houding ten aanzien van homoseksuelen gebaseerd is op het islamitische geloof. Hij bevestigt dat het in theorie inderdaad mogelijk is dat hij terecht kan bij de politiediensten voor bescherming, doch stelt dat in werkelijkheid homoseksuelen de laan worden

uitgestuurd met de melding dat zij niet kunnen geholpen worden. Bovendien heeft hij eenvoudigweg de mogelijkheid niet gehad om beroep te doen op de autoriteiten aangezien zijn familie hem onmiddellijk het land heeft uitgestuurd toen zij weet kregen van zijn homoseksuele geaardheid.

2.5.2. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden.

De Raad leest in de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Zweeds "Landprofil Kosovo" van 29 mei 2009 over homoseksuelen, biseksuelen en transseksuelen (HBT-personen) in Kosovo): *"Kosovo heeft onder het UNMIK-bestuur een wetgeving inzake antidiscriminatie van hoog internationaal niveau gekregen. Niettegenstaande dit feit, beschouwt een groot gedeelte van de bevolking homoseksualiteit als een ziekte en wordt afwijkende seksualiteit gestigmatiseerd. Pesterijen en doodsb bedreigingen tegen HTB-organisaties hebben zich al voorgedaan. Een kleine minderheid heeft er voor gekozen om zich openlijk als homoseksuelen kenbaar te maken. Traditionele maatschappelijke attitudes tegen homoseksuelen hebben tot gevolg dat velen ervoor kiezen hun seksuele aard te verbergen uit angst en om hun veiligheid te beschermen. Volgens personen waarmee de Migratiedienst heeft gepraat, is het klimaat het laatste jaar zeer tolerant geworden. Er bestaan voor het ogenblik gayclubs in Pristina en er zijn publieke campagnes gelanceerd om de homofobie te bestrijden. Sinds de herfst is het mogelijk om zich op een heel andere manier over de eigen seksuele voorkeur openlijk te uiten.*

Er bestaat evenwel nog steeds vanwege velen een grote scepsis tegenover HBT-personen. Voor het individu zijn het vooral de reacties van de naaste familie die het zwaarst wegen. Men bevindt zich in het algemeen in een meer benarde positie, wanneer de mannelijke seksualiteit als meer provocerend wordt ervaren. Vooral in Pristina valt er een HBT-leefwereld waar te nemen. Kosovo's HBT-groepen vragen eerder om begrip dan dat ze zich op een westerse manier manifesteren en hun rechten opeisen.

(...)

In Kosovo is de situatie van HBT-personen het laatste halfjaar veranderd. Nochtans zijn pesterijen en bedreigingen tegenover HBT-personen die hun seksualiteit openlijk belijden, niet ongewoon. Indien iemand echter op grond van zijn seksualiteit aan geweld of pesterijen zou worden blootgesteld, is het iets waartegen normaal gezien KP, (de politie van Kosovo) met de steun van EULEX, zal ingrijpen. Zoals ook voor andere misdaadzaken, is het onzeker in welke mate de rechtbanken zullen optreden."

Uit deze informatie blijkt weliswaar dat een groot deel van de Kosovaarse bevolking homoseksualiteit stigmatiseert. Van een systematische vervolging van homoseksuelen is echter geen sprake, integendeel. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift deze informatie betwist en suggereert dat noch de antidiscriminatiewetgeving noch de Kosovaarse autoriteiten in de praktijk bescherming bieden, beperkt hij zich tot loutere beweringen die niet objectief onderbouwd zijn, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van het Commissariaat-generaal te weerleggen. Het is aan verzoeker om aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt, onjuist is. Hij brengt echter geen concrete gegevens bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen en uit voorliggend verzoekschrift dat hij niet eens gepoogd heeft om zich te beroepen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten. De Raad benadrukt dienaangaande dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij onvoldoende beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. Mede gelet op hoger aangehaalde informatie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om beroep te doen op de rechtsbescherming

waarin de Kosovaarse autoriteiten voorzien, noch dat hem hulp en bescherming zouden worden ontzegd.

Tot slot wijst de Raad erop dat de bescherming die de nationale overheid biedt weliswaar daadwerkelijk moet zijn, doch niet absoluut hoeft te zijn en bescherming dient te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zo al enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en de problemen die hij hierdoor zou hebben ondervonden – problemen die overigens zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, wat betreft de verbale beledigingen op straat door zijn voormalige vrienden en andere burgers, op zich onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstig schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en die wat betreft de door zijn vader geuite doodsbedreiging, in ernstige mate worden gerelativeerd door het feit dat zijn vader zijn reis naar België nog regelde en verzoeker tot op heden nog om de veertien dagen contact houdt met zijn moeder – hij niet aannemelijk maakt dat hij voor deze problemen geen of niet afdoende beroep kon doen – of bij eventuele toekomstige problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

2.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet voldoende motiveren waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, feitelijke grondslag mist. Immers uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Inzake verzoekers vluchtmotieven werd om hoger aangehaalde redenen besloten dat deze niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie omdat hij, onder andere, niet aannemelijk kan maken dat hij niet op de bescherming zou kunnen rekenen van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan op basis van dezelfde feiten evenmin worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire bescherming enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS